

JOSÉ VRIENS

Een harde noot

deel 1

Spannende familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Hard, onverstaanbaar gevloek kwam Naomi tegemoet bij het binnengaan van de galerie. Dat moest Janos zijn. Alleen hij kon zo tekeergaan in het Grieks. Janos had een kort lontje. Gespannen liep Naomi verder. Vandaag was het de opening van een nieuwe expositie. Het had hier vol moeten staan met belangstellenden. Was er iets verkeerd gegaan?

‘Janos,’ riep ze, hem op die manier waarschuwend dat ze eraan kwam.

Nog meer getier en gescheld volgde en kwam haar richting uit. Een licht getinte man met rode blossen van woede op zijn wangen kwam op haar toegelopen. Handen gebald tot vuisten, vonkende donkere ogen. ‘Ze doet het weer.’ Gevolgd door nog een krachtterm.

Als Janos kwaad was, werd zijn accent sterker. Zijn halflange zwarte haar hing verwilderd voor zijn ogen. Met een geïrriteerd gebaar streek hij de golvende lokken naar achteren waardoor het nog wilder kwam te zitten.

Een zwarte leeuw, zo stond hij voor haar. Gekleed in een strak zwart hemd en dito spijkerbroek zag hij er indrukwekkend uit met stevige armen en een gespierde schouderpar-

tij. Ieder ander was vast op de loop gegaan.

Naomi liep naar hem toe. Zij kende haar vriend goed genoeg om te weten dat hij geen vlieg kwaad zou doen. Veel geschreeuw, weinig wol. 'Wat is er aan de hand? Wie heeft wat gedaan?' wilde ze weten.

'Jouw moeder heeft een papier opgehangen bij de ingang, dat de expositie is gecancelled wegens wateroverlast.'

'Dat meen je niet,' mompelde Naomi. Aangezien ze via de achteringang was binnengekomen, had ze dat gemist.

Janos hield zijn vuist omhoog met daarin een verkreukeld wit vel. Hij liet het op de grond vallen zodat Naomi zich moest bukken om het op te rapen. Ze streek het glad op haar been.

De expositie van kunstschilder Janos Kantoras is gecancelled wegens wateroverlast. Het stond er echt. 'Hoe weet je zo zeker dat mijn moeder het daar heeft opgehangen? Waarom zou ze dat doen? Wat heeft het voor zin om jouw expositie te saboteren?'

'Moet je dat nog vragen? Ze haat mij!' Die uitspraak werd gevolgd door een Griekse woordenstroom waarvan Naomi niets verstond. Ondanks dat hun relatie al weer tweeënhalft jaar een feit was, kwam zij niet veel verder dan wat

korte zinnen en algemene woorden.

‘Janos, alsjeblieft, kalmeer een beetje. Het papier is nu weg. Er komen vast nog mensen.’

‘Denk je? Het hing er al een poosje voordat ik erachter kwam. Omdat het opvallend rustig bleef en mensen die hadden toegezegd te komen wegbleven, ging ik buiten kijken.’ Hij draaide zich om en beende met grote passen terug naar de expositieruimte.

Naomi kon niets anders doen dan hem volgen en hopen dat er inderdaad nog mensen kwamen. Zonder publiek had een expositie geen enkele zin. Bovendien waren er journalisten uitgenodigd, wist ze. Als zij wegbleven vanwege dat lullige papier kreeg hij nog minder publiciteit.

Misschien hielp het om wat rond te bellen en op een andere manier gasten te ronselen, dat kon vast geen kwaad. Ze ging naar buiten en pakte een telefoon uit haar handtas.

Een kwartiertje later had ze de zekerheid dat er een aantal mensen kwamen die op hun buurt weer anderen zouden waarschuwen. Waar een uitgebreid vriendennetwerk op Facebook al niet goed voor was. Met een zelfverzekerde glimlach op haar gezicht ging ze op zoek naar Janos.

‘Er komt publiek,’ begon ze.

‘Het zal wel. De buurman zeker,’ mompelde hij. Nog altijd was hij onverminderd kwaad.

Het had geen zin tegen hem in te gaan. Als Janos zo was, drong al het andere niet tot hem door. Naomi kende hem goed genoeg. ‘Heb je echt gezien dat mijn moeder dat papier daar ophing?’

‘Ze heeft me al eerder dat soort geintjes geflikt. Ik wist het pas zeker toen ik de bewakingsbeelden terugkeek. Het was je moeder, ik zweer het je. Ook al droeg ze een sweater met de capuchon over haar hoofd getrokken, ik herkende haar. Kom zelf maar kijken.’ Hij pakte Naomi bij haar arm en trok haar mee naar het kantoortje waar een computer stond. Janos nam plaats achter het bureau en zocht op het beeldscherm het betreffende fragment op. ‘Hier, is dat je moeder of niet?’ Hij zette het beeld stil en tikte met zijn vinger op het scherm.

Naomi kon niet zeggen dat ze in het slanke silhouet van de persoon die een vel papier aan het raampje naast de deur plakte, direct haar moeder herkende. Het zou kunnen, maar het kon evengoed iemand anders zijn. Een concurrent of iemand die niet wilde dat deze expositie

een succes werd. Haar moeder had kort blond haar dat gemakkelijk onder een capuchon was te verbergen. Ook de trui die ze droeg, kwam Naomi niet bekend voor. Tot het beeld in beweging kwam. Met stijgende verbazing zag ze hoe de persoon naar buiten ging. Die opvallende groene schoenen, dat loopje...

‘Stop, zet het beeld eens stil.’

Janos deed wat ze had gevraagd. ‘Zie je wel, jij herkent haar ook. Het is jouw moeder die dat papier daar ophangt. Ze heeft het weer eens voor elkaar, Naomi, dat weet jij en dat weet ik.’

Tot haar grote schande moest ze bekennen dat Magda Teurlings inderdaad eerder had geprobeerd om een tentoonstelling van Janos te dwarsbomen. Dat was al vanaf het begin geweest, op het moment dat haar moeder in de gaten kreeg dat Janos meer was dan een voorbijgaande verliefdheid van haar dochter.

Een grote verhuiswagen had op de dag van de opening van de galerie de ingang geblokkeerd. Steeds waren er mannen heen en weer gelopen met meubels uit het naastgelegen pand, een winkel in tweedehands spullen. De stroom meubels die in en uit die wagen ging had onuitputtelijk geleken en had de stoep ingenomen

zodat bezoekers de ingang niet hadden kunnen vinden.

Janos had ten einde raad aan de verhuizers gevraagd hoelang ze nog bezig zouden zijn en wie hun opdrachtgever was. Na enig aandringen had een van de jongens toegegeven dat een vrouw hen had betaald om hier met de vrachtwagen te gaan staan en op en neer te lopen met meubels. Door de beschrijving die ze van de vrouw gaven, kreeg Naomi de indruk dat ze wel heel erg veel op haar moeder leek. De naam Van Hoven, had de doorslag gegeven. De meisjesnaam van Magda Teurlings.

Dat was uitgedraaid op een ruzie met haar moeder over Naomi's relatie met Janos, een van de vele die nog zouden volgen. Waarom kon haar moeder zich niet neerleggen bij de wens van haar dochter? Wat was er mis met Janos? Hij schilderde niet onverdienstelijk, had zelfs succes, en nog veel belangrijker: hij hield van haar en zij van hem.

Haar vader sloot zich gelukkig niet aan bij de mening van zijn vrouw. Jerry Teurlings vond het geweldig dat de vriend van zijn dochter een gevierd kunstschilder was van wie verschillende stukken een plaatsje vonden in huizen of bedrijven van mensen met een bekende naam.

Dat haar vader alleen op de bekendheid van Janos afging, was niet wat ze voor ogen had gehad, maar langzamerhand had hij Janos beter leren kennen en was hem gaan waarderen om wie hij was, niet alleen om wat hij deed.

Vanuit de gang kwamen vrolijke stemmen dichterbij en Naomi keek met een brede glimlach op naar haar vriend. ‘Zie je wel, daar zijn de eerste bezoekers. Ga er maar snel naartoe, ik regel het wel met mijn moeder.’

Janos trok haar omhoog uit de stoel en nam haar gezicht tussen zijn handen. ‘Jij bent geweldig, *agápi mou.*’ De kus die volgde benam Naomi de adem. Ze sloeg haar armen om zijn hals en trok hem dicht tegen zich aan. De hartstocht laaide op. Als een van de medewerkers van de galerie op dat moment niet zijn keel had geschraapt in de deuropening, was het vast niet bij een kus gebleven.

‘Er staan een paar journalisten die graag met je willen praten, Janos.’ Victor keek zijn baas grijnzend aan. ‘Maar goed dat ik ze niet meteen naar het kantoor heb gestuurd.’

Janos liet Naomi los en gaf Victor een vriendschappelijke klap op zijn schouder. ‘Dan zal ik ze eens te woord staan. Ga je mee, *agápi mou?*’ Met een arm om haar middel liepen ze samen

achter Victor aan naar de zaal waar de schilderijen hingen.

De expositiezaal was groot en hoog, zonder ramen. De vloer was afgewerkt met een donkergrijze gladde coating, de muren waren witgeverfd. Alles was erop gericht dat niets afleidde van het werk van de kunstenaars dat aan de wanden hing of op ezels en zuilen stond. Het licht in de zaal was zodanig gedimd dat de doeken die door spots werden beschenen alle aandacht opeisten. Zo kwamen de schilderijen het best tot hun recht.

Er waren inderdaad al een aantal mensen. De meisjes die Janos voor dit soort gelegenheden inhuurde, liepen rond met dienbladen waarop wijn en frisdrank stond, om iedereen te voorzien van een drankje. De tentoonstelling zou nu wat later dan het oorspronkelijke plan was geopend worden. Het zij zo. Er was in ieder geval publiek voor wie er iets geopend kón worden.

Naomi hield zich wat afzijdig terwijl Janos de journalisten en de bezoekers te woord stond. Ze was trots op hem, op wie hij was en wat hij had bereikt. Een knappe man die direct opviel in gezelschap door zijn uiterlijk. Rustig en zonder overdreven gebaren gaf hij uitleg en

antwoord op alle vragen over zijn werk.

Hij was goed in wat hij deed. Niet alleen in het maken van geweldige schilderijen, maar ook in het charmeren van mensen. Dat had haar moeder vanaf het begin tegengestaan. Een charmeur, een charlatan en een jager, zo had haar moeder hem beschreven. Iemand die het hart van haar dochter binnen de kortste keren zou breken als hij een andere, meer bruikbare prooi kon vinden.

Naomi was woest geworden. Hoe durfde haar moeder iemand te veroordelen terwijl ze hem niet eens kende? Wat wist ze van Janos? Ze nam niet de moeite hem te leren kennen, gaf hem geen enkele kans, had Naomi haar verweten.

‘Ken jij hem wel na die paar weken? Heb je hem zo goed leren kennen tijdens je vakantie in Griekenland? Vast niet,’ had Magda haar toegebeten. ‘Je valt voor een aantrekkelijke kerel — o ja, dat zal ik niet ontkennen, hij ziet er heel goed uit, iets te goed naar mijn smaak — maar je kent hem nauwelijks.’

Het waren geen paar weken geweest. Wel in Griekenland, maar Janos was al vrij snel naar Nederland gekomen waar de kennismaking zich had hernieuwd. Hij was gevallen voor haar